

Justitsminister har udtalt, at den maa antages forlangst at være bortfalden, men jeg forstaar det ikke rigtig. Jeg tror tværtimod, at den fremdeles vedbliver, men naar Administrationen ikke vil anerkende den, kan det jo altsaa være en Ret, der ikke siger saameget. Men selv om denne specielle Ret maatte antages at være bortfalden, bliver der jo dog en Lovgivningsgrundsaetning tilbage, og det er den, som gjentagne Gange er udtalt af Frederik VI.s Raadgivere, og jeg skal i den Henseende særlig nævne en Udtalelse i en Skrivelse af 22. Oktober 1829 fra Rancelliet, i hvis Slutning der siges, at det er Lovgiverens Viemed at staae ethvert Individ et fast og saavidt mulig paa hans Slægt henvisende Navn. Det Viemed, for Lovgiveren mener jeg bestaar fremdeles, og jeg skjønner ikke, at den meget ærede Regjering fyldestgjør det, naar den lægger Hindringer i veien for, at en Navneforandring kan finde Sted saa let som muligt, og da den høitærede Regjering jo er i Overensstemmelse med Anstuelserne i Folkeathinget om denne Sag, antager jeg heller ikke, at der behøves en særlig dybtgaaende Udvikling for at godtgjøre det, at det er et Standpunkt, som ikke vel lader sig hævde. Blandt den høitærede Justitsministers Betænkkeligheder var der først den, at en Masse-Forandring af Børnes Navne kunde medføre Forstyrrelse og Forvirring. Ja, hvis man tænkte sig, at naar der blev givet en let Afgang dertil, vilde det halve Nige forandre Navn paa eengang, kunde det medføre nogen Forstyrrelse, men jeg tror, at det er en Fantasi, som man nok kan se bort fra, naar denne Sag forhandles; ialtsald forlanges der jo ikke, at Sligt skal kunne finde Sted ukontrolleret, men der spørges, om det ikke er muligt at komme til en lettere Afgang end den nu bestaaende til at forandre Navn, saaledes at vi kunde fortsætte Udviklingen fra 1828. Jeg tror ikke, at de mange Betænkkeligheder, som den meget ærede Minister fremførte, virkelig have saa Meget at sige. Jeg tror, at der maa kunne findes Forholdsregler, som gjøre det muligt at faae Forandringerne noterede paa de Steder, hvor det er af Interesse at have dem noterede. Hvis virkelig alle de Betænkkeligheder gjaldt, som den meget ærede Minister fremsførte, maatte Følgen blive, at det overhovedet negtedes Borne at forandre Navne, thi hvis der gaves en Sænsen Ret til at kalde sig Høiby, og der saa kom en Indfaldelse i Kvindernes til Høibys Kreditorer om at melde sig, saa kunde Kreditorerne jo ogsaa lide Skade ved Navneforandringen, saa at de samme Bænskeligheder kunne fremkomme ved de Forandringer enkeltvis, den meget ærede Minister anførte, som ved en større Forandring. Ja, jeg skal hermed slutte. Jeg tror ikke, at der kan være Grund til at bemærke Videre. De Regler, som den høitærede Minister følger ved Bevillingerne,

ere jo, som vi hørte, noget vage og uklare, og Ingen af os veed, hvilke Principer der egentlig vil blive gjort gjældende i noget mødende Tilfælde. Ministeriet er meget liberalt, siges der; det forlanger kun for det Første en rimelig og alvorlig Interesse, der skal angives. Men hvad er det? Ministeriet sidder som Dommer alene over denne rimelige og alvorlige Interesse. Dernæst maa det ønskede Navn ikke gribe ind i Andres erhvervede Rettigheder. Men betyder det nu blot det, at Navnet ikke maa falde ligefrem sammen med et bestaaende særegent Navn, eller betyder det ogsaa, at Navnet negtes, naar det ligner et sjældent Navn. For Exempel, hvis man ønskede at hedde Ornello; det kunde ligne noget Udeligt, men negtes saa det? Eller Oyl-denkjerne? Det ligner ogsaa noget Udeligt. Overhovedet tror jeg, at man kan udstrække den Interesse og Omhu for erhvervede Rettigheder saa vidt, at der bliver uhyre Lidt tilbage for de Andre. Naar den meget ærede Minister tog Hensyn til, at ingen Navneforandring bevilgedes, medmindre Ansøgerens Slægtinge, Sødsfænde og saa forandrede Navn, tror jeg, saavidt jeg har erfaret i Pragis, for det Første ikke, at det Hensyn gjøres gjældende med nogen Konsekvens, for det Andet veed jeg heller ikke, hvorpaa det støtter sig. Saavidt jeg kan læse ud af vedkommende Aktstykker fra 1828—29, var Meningen tværtimod dengang, at Interessen for at faae faste Navne paa Individerne var saa stærk, at Hensynet til, at Sødsfænde bare samme Navn, maatte vige. Ja, hvis Forholdet var det, at en Fader havde flere Børn og et af Børnene havde faaet et fast Familienavn, og han saa flyttede til en anden By, saa var der ganske vist ikke Grund til, at hans næste Barn skulde have Navn efter denne By; men bortset deraf hævder jo Rancelliet, at, naar Navnet i og for sig ikke er upassende, skal man indrømme alt Muligt, for at det tilsigtede Viemed kan blive fremmet.

Justitsministeren (Mellermann): Hvis ikke Andre ønske Ordet, vil jeg blot tillade mig at gjøre en Bemærkning, fordi jeg tror, at den ærede sidste Taler (Varjen) ikke rigtig har opfattet Forholdet med Hensyn til Forordning af 30te Mai 1828, ialtsald ikke rigtig opfattet, hvad jeg mente, naar jeg sagde, at jeg antog, at den i Forordningen af 1828 indeholdte Regel nu maatte siges at være udtømt. Det, som Forordningen af 1828 vilde, var jo at gennemføre, man kan gjerne sige gjennemtvinge, at Folk skulde have faste Familienavne, idet den nemlig blandt Andet vilde gjøre Ende paa den gamle Skik blandt Folk heri Danmark, som ialtsald i de gamle Tider herskede baade i de høiere Klasser og Almuen,